

I finanslovforliget er der også indbygget en række fremadrettede beslutninger, som vi var inde på i går, men som jeg dog også vil nævne i dag: effektivisering og delvis privatisering af DSB, udskillelsen af postvæsenet og endelig på kulturområdet investeringen i Det Kgl. Teater skal nævnes. Det er godt, det er fremsynet, og det er vi sikker på at alle danske bliver glade for.

Vi har både i går og tidligere i dag haft nogle udvekslinger af meninger om forsvarsdelen af finansforliget. Der skal ikke herske nogen tvivl om, at Det Konservative Folkeparti beklager, at der så sent er kommet gang i forhandlingerne om et forsvarsforlig, specielt i betragtning af, at det var noget, også statsministeren tidligere har lagt stor vægt på skulle etableres.

Vi har set, at der har været en umådelig ringe vilje fra regeringens side til at få sat gang i forhandlingerne, og det har givet en meget stor usikkerhed for forsvaret. Den blev ikke mindre af, at regeringen meldte en bastant besparelse ud, inden man overhovedet havde fået sat sig til forhandlingsbordet med forsvarsforligspartierne. Det var ikke en venligsindet handling.

Fra konservativ side vil vi derfor endnu en gang have lov til at præcisere, at vi er glade for, at beløbet på de 690 mio. kr. rent faktisk blev ført tilbage til Forsvarsministeriet. Så har vi nemlig det rette udgangspunkt for forhandlingerne. Vi er også tilfredse med, at beløbet under alle omstændigheder kommer til udbetaling til forsvaret.

Vi vil her blot gentage, hvad jeg har nævnt tidligere: Vi går i Det Konservative Folkeparti ud fra, at det, indtil forsvarsforliget indgås, er i alle parter interesse, at beløbet kan frigøres løbende på en sådan måde, at der sikres kontinuitet i forsvaret. Ingen har vetoret, men alle har pligt til at se på ønskerne og til at sikre, at der ikke på grund af en blokade fra et af forligspartierne f.eks. skal iværksættes afskedigelser i forsvaret, som kort tid efter skal annulleres, fordi beløbet ikke kan frigives. Det kan ikke være i nogens interesse, heller ikke i de partiers, der seriøst ønsker at gå ind i forhandlingerne om en langtidsaftale om forsvarets forhold.

Finansministerens yderst kloge ord i denne debat til et af regeringspartierne omkring det at stritte imod på forhånd har forhåbentlig gjort indtryk. Jeg har i hvert fald ikke hørt det modsatte, hverken i går, eller hvor det er blevet nævnt tidligere i dag.

En ordfører nævnte også i går, at man nu gerne vil indkassere fredsdividenden. Det ville vi

alle gerne, hvis der rent faktisk var fred, hr. Bjørn Elmquist. Men der er vel ikke nogen, der vil kalde situationen sydpå i Europa for fredelig eller for den sags skyld situationen østpå for værende uden risiko for konflikter.

Det er desværre den virkelighed, vi skal indrette os efter, og derfor ser også jeg frem til en reel diskussion om, hvilken sikkerhedspolitisk situation vi befinder os i, og hvilke krav vi må stille til det danske forsvaret. Jeg er overbevist om, at det ikke bliver færre krav eller mindre krav end dem, vi stiller i dag.

Alt i alt vil Det Konservative Folkeparti gerne anbefale vedtagelsen af det foreliggende finanslovforslag. Men som man ved, har vi jo også på forhånd meddelt, at vi under alle omstændigheder ønsker at stemme for finansloven ved tredjebehandlingen. Det er nemlig den anstændige måde at behandle statens budget på: Folketingets vedtagelse af den lov, der skal sikre, at man også den 1. januar kan udbetale pensioner til vores pensionister og lønninger til vores offentligt ansatte.

Derfor er det ikke ved selve afstemningen om det, Folketinget har besluttet rent økonomisk, at slaget skal slås. Det skal slås i fornuftige forhandlinger om enkelte lovforslag og om det samlede forlig, der kan indgås i forbindelse med en finanslov. Den tekst har vi sammen med regeringen fået sat sammen på en sådan måde, at Det Konservative Folkeparti – oven i købet med glæde – anbefaler, at man stemmer for forslaget her om forhåbentlig nogle timer.

Forslaget kunne have været bedre, og specielt vil jeg godt efterlyse her i dag, at vi ud over de signaler, vi sender med finanslovforliget 1995, også sender nogle tydelige signaler til vores omgivelser omkring 1996-finansloven.

Vismændene, regeringens økonomer, overenskomstparterne på arbejdsmarkedet, de internationale finansmarkeder, ja alle sukker efter en udmelding om, at de skridt, vi har taget i 1995, bliver forstærket i 1996, at regeringen i 1996 agter at foretage de nødvendige stramninger for at fastholde opsvinget, og at lønmodtagerne og virksomhederne kan være sikre på, at omkostningsniveauet ikke skrues i vejret i 1996.

Det ville være en stor hjælp, om en sådan udmelding kom fra regeringens side; hvis ikke den kommer i dag, så i hvert fald forhåbentlig i de kommende dage. Men under alle omstændigheder vil Det Konservative Folkeparti gerne takke for et positivt forhandlingsforløb, og vi ser frem til en vedtagelse af forslaget til finanslov med de